

הלכות שכירות פרק ד

א. השוכר את החמור להוליכה בָּהָר, והוליכה בבקעה אם החלקה פטור, אף על פי שעבר על דעת הבעלים. ואם הוחמה, חייב. שכרה להוליכה בבקעה, והוליכה בָּהָר אם החלקה חייב, שהתקלות בָּהָר יתר מן הבקעה. ואם הוחמה פטור, שהמימות בבקעה יתר מן ההר מפני הרוח שמנשבת בראשי ההרים; ואם הוחמה מחמת המעלה, חייב. וכן כל כיוצא בזה.

ב. וכן השוכר את הפרה לחרש בָּהָר, וחרש בבקעה, ונשבר הקנקן, והוא הפלי שחורש בו הרי השוכר פטור; ודין בעל הפרה, עם האמנין שחרשו. וכן אם לא שנה על דעת הבעלים, ונשבר הקנקן דין בעל הפרה, עם האמנין. שכרה לחרש בבקעה, וחרש בָּהָר, ונשבר הקנקן השוכר חייב; ודינו שלשוכר, עם האמנין.

ג. ומה הוא דין האמנין ששברו בעת חרישה, משלמין. מי משלם: זה האוחז את הפלי בעת החרישה; ואם היתה השדה מעלות מעלות שניהם חייבין בדמי הקנקן, המנהיג אותה במלמד והאוחז את הפלי.

ד. שכרה לדוש בקטנית, ודש בתבואה והחלקה פטור. בתבואה, ודש בקטנית חייב, שהקטנית מחלקת.

ה. מעשה באחד שהשכיר חמור לחברו, ואמר לו לא תלך בו בדרך נהר פקוד שהמים מצויין שם, אלא בדרך נרש שאין שם מים; הלך בדרך נהר פקוד, ומת החמור, ולא היו שם עדים שמעידין באיזה דרך הלך, אלא הוא מעצמו אמר בנהר פקוד הלכתי ולא היו שם מים, ומחמת עצמו מת. ואמרו חכמים, הואיל ויש שם עדים ומעידין שהמים בנהר פקוד מצויין חייב לשלם, שהרי שנה על דעת הבעלים; ואין אומרים, מה לי לשקר במקום שיש עדים.

ו. השוכר את הבהמה להביא עליה מאתים ליטרין שלחטים, והביא מאתים ליטרין שלשעורים ומתה חייב: מפני שהנפח קשה למשאו, והשעורין יש להן נפח. וכן אם שכרה להביא עליה תבואה, והביא במשקלה תבן. אבל אם שכרה להביא עליה שעורים, והביא במשקלן חטים ומתה פטור. וכן כל כיוצא בזה.

ז. שכר את הבהמה לרכב עליה איש, לא ירכיב עליה אשה. שכרה לרכב עליה אשה, מרכיב עליה איש; ומרכיב עליה כל אשה, בין קטנה בין גדולה, ואפלו מעברת שהיא מניקה.

ח. השוכר את הבהמה לשאת עליה משקל ידוע, והוסיף על משאו אם הוסיף חלק משלושים על השעור שפסק עמו ומתה חייב; פחות מכאן פטור, אבל נותן הוא שכר התוספת. שכר סתם, אינו נושא אלא במשקל הידוע במדינה לאותה בהמה. ואם הוסיף חלק משלושים, כגון שדרפה לשאת שלושים וטען עליה שלושים ואחד, ומתה או נשברה חייב.

ט. וכן ספינה שהוסיף בה אחד משלושים על משאה, וטבעה חייב לשלם דמיה. הפתף שהוסיף על משאו קב אחד, והזק במשא זה חייב בנזקיו: שאף על פי שהוא בן דעת, והרי הוא

מִרְגִּישׁ בְּכֹבֶד הַמָּשָׂא, וְעֹלָה עַל לְבוֹ, שֶׁמָּא מַחֲמַת חֲלִיו הוּא זֶה הַכֹּבֶד.

י. הַשׁוֹכֵר אֶת הַחֲמֹר לִרְכֹּב עָלֶיהָ יֵשׁ לוֹ לְהַנִּיחַ עָלֶיהָ כְּסוּתוֹ וּלְגִינוֹ וּמְזוֹנוֹתָיו שְׁלֹאֹתָהּ הַדֶּרֶךְ, לְפִי שְׂאִין דֶּרֶךְ הַשׁוֹכֵר לַחֲזֹר בְּכָל מָלוֹן וּמָלוֹן לְקִנּוֹת מְזוֹנוֹת; יֵתֵר עַל זֶה, הָרִי מְעַכֵּב עָלָיו בַּעַל הַחֲמֹר.

יא. וְכֵן יֵשׁ לְבַעַל הַחֲמֹר לְהַנִּיחַ עָלֶיהָ שְׁעוּרִים וְתִבְנָן, וּמְזוֹנוֹת שְׁלֹאֹתוֹ הַיּוֹם; יֵתֵר עַל זֶה, הַשׁוֹכֵר מְעַכֵּב עָלָיו, מִפְּנֵי שְׂאִפְשֹׁר לוֹ לְקִנּוֹת בְּכָל מָלוֹן וּמָלוֹן. לְפִיכָּךְ אִם אֵין שָׁם מְצוּי מֵאִין יִקְנֶה מַנִּיחַ עָלָיו מְזוֹנוֹתָיו, וּמְזוֹנוֹת בְּהֶמְתּוֹ שְׁלֹכָל הַדֶּרֶךְ.

יב. וְכָל אֵלּוּ הַדְּבָרִים בַּשׁוֹכֵר סֵתָם, בְּמָקוֹם שְׂאִין מִנְהֵג יָדוּעַ; אֲבָל בְּמָקוֹם שֵׁישׁ מִנְהֵג, הַכָּל לְפִי הַמִּנְהֵג.

הַלְבוּת שְׁכִירוֹת פֶּרֶק ה'

א. הַשׁוֹכֵר אֶת הַבְּהֵמָה, וְחָלָתָהּ אוֹ נִשְׁתַּטָּת, אוֹ נִלְקָחָה לַעֲבוּדַת הַמֶּלֶךְ אֵף עַל פִּי שְׂאִין סוּפָה לַחֲזֹר אִם נִלְקָחָה דֶּרֶךְ הַלִּיכָתָהּ, הָרִי הַמְשְׁכִיר אוֹמֵר לַשׁוֹכֵר הָרִי שְׁלֹךְ לְפָנֶיךָ; וְחַיֵּב לִתֵּן לוֹ שְׁכָרוֹ מִשְׁלָם. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בַּשְּׁשֻׁכָּה לְשֹׂאת עָלֶיהָ מִשְׁאוֹי שְׂאִפְשֹׁר לְהַשְׁלִיכוֹ בְּלֹא הַקְפָּדָה. אֲבָל אִם שְׁכָרָה לִרְכֹּב עָלֶיהָ, אוֹ לְשֹׂאת עָלֶיהָ כָּלִי זְכוּכִית וְכִיּוּצָא בְּהֵן חַיֵּב לְהַעֲמִיד לוֹ חֲמֹר אַחֵר, אִם שְׁכָר מִמֶּנּוּ חֲמֹר; וְאִם לֹא הַעֲמִיד יַחֲזִיר הַשְּׁכָר, וַיַּחֲשֹׁב עִמּוֹ עַל שְׁכָר מַה שֶּׁהָלַךְ בָּהּ.

ב. מֵתָה הַבְּהֵמָה אוֹ נִשְׁבְּרָה, בֵּין שְׁשֻׁכָּה לְשֹׂאת בֵּין שְׁשֻׁכָּה לִרְכֹּב אִם אָמַר לוֹ חֲמֹר סֵתָם אֲנִי מְשְׁכִיר לָךְ, חַיֵּב לְהַעֲמִיד לוֹ חֲמֹר אַחֵר מִכָּל מָקוֹם; וְאִם לֹא הַעֲמִיד יֵשׁ לַשׁוֹכֵר לְמַכּוֹר הַבְּהֵמָה וּלְקַח בָּהּ בְּהֵמָה אַחֶרֶת, אוֹ שׁוֹכֵר בְּדָמֶיהָ אִם אֵין בְּדָמִים לְקַח, עַד שִׁיִּגִיעַ לְמָקוֹם שֶׁפֶסֶק עִמּוֹ.

ג. אָמַר לוֹ חֲמֹר זֶה אֲנִי שׁוֹכֵר לָךְ אִם שְׁכָרָה לִרְכֹּב עָלֶיהָ, אוֹ לְכָלִי זְכוּכִית, וּמֵתָה בַּחֲצֵי הַדֶּרֶךְ אִם יֵשׁ בְּדָמֶיהָ לְקַח בְּהֵמָה אַחֶרֶת, יִקַּח. וְאִם אֵין בְּדָמִים לְקַח, שׁוֹכֵר אֶפְלוֹ בְּדָמֵי כָּלָה, עַד שִׁיִּגִיעַ לְמָקוֹם שֶׁפֶסֶק עִמּוֹ. וְאִם אֵין בְּדָמִים, לֹא לְקַח וְלֹא לְשַׁכֵּר נוֹתֵן לוֹ שְׁכָרוֹ שְׁלַחֲצֵי הַדֶּרֶךְ, וְאֵין לוֹ עָלָיו אֲלֹא תַרְעֻמָּת. שְׁכָרָה לְמָשָׂא הוֹאִיל וְאָמַר לוֹ חֲמֹר זֶה, וּמֵת בַּחֲצֵי הַדֶּרֶךְ, אֵינוֹ חַיֵּב לְהַעֲמִיד לוֹ אַחֵר, אֲלֹא נוֹתֵן לוֹ שְׁכָרוֹ שְׁלַחֲצֵי הַדֶּרֶךְ וּמַנִּיחַ לוֹ נִבְלָתוֹ.

ד. הַשׁוֹכֵר אֶת הַסְּפִינָה, וְטָבְעָה לָהּ בַּחֲצֵי הַדֶּרֶךְ אִם אָמַר לוֹ סְפִינָה זֹאת אֲנִי מְשְׁכִיר לָךְ, וּשְׁכָרָה הַשׁוֹכֵר לְהוֹלִיךָ בָּהּ יֵין סֵתָם אֵף עַל פִּי שְׁנָתֵן לוֹ הַשְּׁכָר, יַחֲזִיר כָּל הַשְּׁכָר: שֶׁהָרִי זֶה אוֹמֵר לוֹ, הֵבֵא לִי הַסְּפִינָה עֲצָמָה שְׁשֻׁכְרָתִי, שֶׁהַקְפָּדָה גְּדוּלָּה יֵשׁ בַּסְּפִינָה זֹאת, וְאֲנִי אֲבִיא יֵין מִכָּל מָקוֹם וְאוֹלִיךָ בָּהּ.

ה. אָמַר לוֹ סְפִינָה סֵתָם אֲנִי מְשְׁכִיר לָךְ, וּשְׁכָרָה הַשׁוֹכֵר לְהוֹלִיךָ בָּהּ יֵין זֶה אֵף עַל פִּי שְׁלֹא נָתַן לוֹ מִן הַשְּׁכָר כָּלוּם, חַיֵּב לִתֵּן כָּל הַשְּׁכָר: שֶׁהָרִי אוֹמֵר לוֹ הֵבֵא לִי הַיֵּין עֲצָמוֹ, וְאֲנִי אֲבִיא לָךְ סְפִינָה מִכָּל מָקוֹם וְאוֹלִיכוֹ. אֲבָל צָרִיךְ לְנִכּוֹת לוֹ כְּדֵי הַטָּרַח

שְׁלַחְצֵי הַדֶּרֶךְ, שְׁאִינוּ דוֹמָה הַמִּטְפֵּל בְּהוֹלֶכֶת הַסְּפִינָה לְיוֹשֵׁב וּבֵטֵל.

ו. אָמַר לוֹ סְפִינָה זֹאת אֲנִי מִשְׁכִּיר לָךְ, וְשִׁכְרָהּ הַשּׂוֹכֵר לְהוֹלִיךָ בָּהּ יֵינן זֶה אִם נָתַן הַשֶּׁכֶר, אֵינּוּ יָכוֹל לְהַחְזִירוֹ; וְאִם לֹא נָתַן, לֹא יִתֵּן: שְׁאִין זֶה יָכוֹל לְהֵבִיא הַסְּפִינָה עֲצָמָה, וְלֹא זֶה יָכוֹל לְהֵבִיא הַיֵּין עֲצָמוֹ. שֶׁכֶר סְפִינָה סֵתָם, לֵינן סֵתָם הָרִי אֵלּוּ חוֹלְקִין הַשֶּׁכֶר.

ז. הַשּׂוֹכֵר אֶת הַסְּפִינָה, וּפָרְקָהּ בַּחֲצֵי הַדֶּרֶךְ נוֹתֵן לוֹ שֶׁכֶר כָּל הַדֶּרֶךְ. וְאִם מָצָא הַשּׂוֹכֵר מִי שִׁישְׁכִיר אוֹתָהּ לוֹ עַד הַמָּקוֹם שֶׁפָּסַק, שּׂוֹכֵר; וְיֵשׁ לְבַעַל הַסְּפִינָה עָלָיו תַּרְעֻמָּת.

ח. וְכֵן אִם מָכַר כָּל הַסְּחוּרָה שֶׁבְּסְפִינָה לְאִישׁ אַחֵר בַּחֲצֵי הַדֶּרֶךְ, וַיֵּרֶד הוּא, וְעָלָה הַלּוֹקָח נוֹטֵל שֶׁכֶר חֲצֵי הַדֶּרֶךְ מִן הָרֵאשׁוֹן, וְשֶׁכֶר הַחֲצֵי מִזֶּה הָאֲחֵרוֹן; וְיֵשׁ לְבַעַל הַסְּפִינָה עָלָיו תַּרְעֻמָּת, מִפְּנֵי שְׂגוּרָם לוֹ לְסַבֵּל דַּעַת אִישׁ אַחֵר שֶׁעֲדִין לֹא הִרְגֵּל בּוֹ. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֶה.

ט. מִכָּאן אֲנִי אוֹמֵר, שֶׁהַמִּשְׁכִּיר בֵּית לַחֲבֵרוֹ עַד זְמַן קָצוֹב, וְרָצָה הַשּׂוֹכֵר לְהַשְׁכִּיר הַבֵּית לְאַחֵר עַד סוֹף זְמָנוֹ מִשְׁכִּיר, אֲבָל לְאַחֵרִים שֶׁהֵן כְּמִנִּין בְּנֵי בֵיתוֹ; אִם הָיוּ אַרְבָּעָה, לֹא יִשְׁכֹּר לַחֲמִשָּׁה: שְׁלֹא אָמְרוּ חֲכָמִים אֵין הַשּׂוֹכֵר רִשְׁאֵי לְהַשְׁכִּיר, אֲלֹא בְּמִטְלָטְלִין, שֶׁהָרִי אוֹמֵר לוֹ, אֵין רְצוֹנִי שִׁיְהֵא פְקֻדוֹנִי בְּיַד אַחֵר. אֲבָל בְּקֶרְקַע אוֹ בְּסְפִינָה, שֶׁהָרִי בַּעֲלָה עִמָּה, אֵין אוֹמְרִין כֵּן.

י. וְכֵן אֲנִי אוֹמֵר, אִם אָמַר לוֹ בַּעַל הַבֵּית לְשׂוֹכֵר, לָמָּה תִּטְרַח וְתִשְׁכִּיר בֵּיתִי לְאַחֵרִים, אִם לֹא תִרְצֶה לַעֲמֹד בּוֹ, צֵא וְהִנִּיחוּ וְאַתָּה פְּטוֹר מִשְׁכִּירוֹתוֹ אֵינוּ יָכוֹל לְהַשְׁכִּירוֹ לְאַחֵר: שְׁזֶה ב"אֶל-תִּמְנַע-טוֹב מִבְּעָלָיו" (משלי ג, כז); עַד שֶׁאַתָּה מִשְׁכִּירוֹ לְאַחֵר, הִנָּח לָזֶה בֵּיתוֹ. וְיֵשׁ מִי שֶׁהוֹרָה שְׁאִינוּ יָכוֹל לְהַשְׁכִּירוֹ לְאַחֵר כָּלָל, וַיִּתֵּן שְׁכָרוֹ עַד סוֹף זְמָנוֹ; וְלֹא יִרְאֶה לִי שְׁזֶה דִין אֲמָת.

יא. בֵּית זֶה אֲנִי מִשְׁכִּיר לָךְ, וְאַחֵר שֶׁהַשְׁכִּירוֹ לוֹ, נָפַל אֵינּוּ חֵיב לְבָנוֹתוֹ; אֲלֹא מִחֲשָׁב עָמּוֹ עַל מַה שֶּׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, וּמִחְזִיר לוֹ שְׂאֵר הַשְׁכִּירוֹת. אֲבָל אִם סָתְרוּ חֵיב לְהַעֲמִיד לוֹ בֵּית אַחֵר, אוֹ יִשְׁכֹּר לוֹ כְּמוֹתוֹ. וְכֵן אִם חָזַר אַחֵר שֶׁהַשְׁכִּירוֹ לָזֶה, וְהַשְׁכִּירוֹ אוֹ מָכְרוֹ לְגוֹי אוֹ אֲנָס, שֶׁהַפְּקִיעַ שְׁכִירוֹת הָרֵאשׁוֹן הָרִי זֶה חֵיב לְהַשְׁכִּיר לוֹ בֵּית אַחֵר כְּמוֹתוֹ. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֶה.

יב. הַשְׁכִּיר לוֹ בֵּית סֵתָם, וְאַחֵר שֶׁנָּתַן לוֹ בֵּית, נָפַל חֵיב לְבָנוֹתוֹ, אוֹ יִתֵּן לוֹ בֵּית אַחֵר; וְאִם הָיָה קָטָן מִן הַבֵּית שֶׁנָּפַל, אֵין הַשּׂוֹכֵר יָכוֹל לַעֲכָב עָלָיו וְהוּא שִׁיְהִיָּה קְרוֹי בֵּית, שְׁלֹא הַשְׁכִּיר לוֹ אֲלֹא בֵּית סֵתָם. אֲבָל אִם אָמַר לוֹ, בֵּית כְּזֶה אֲנִי מִשְׁכִּיר לָךְ חֵיב לְהַעֲמִיד לוֹ בֵּית כְּמֹדֶת אֲרָכּוֹ וּמֹדֶת רַחְבּוֹ שֶׁלְּבֵית זֶה שֶׁהָרֵאשׁוֹן; וְאֵינוּ יָכוֹל לֹאמַר לוֹ, לֹא הָיָה עֲנִין דְּבָרֵי אֲלֹא שִׁיְהִיָּה קְרוֹי לְנֶהֱרַק אוֹ לְשׁוֹק אוֹ לְמִרְחָץ כְּזֶה, אֲלֹא חֵיב לְהַעֲמִיד לוֹ בֵּית כְּמֹדֶתוֹ וּכְצוּרָתוֹ. לְפִיכָף אִם הָיָה קָטָן, לֹא יַעֲשֶׂנוּ גְדוֹל; גְּדוֹל, לֹא יַעֲשֶׂנוּ קָטָן; אַחֵד, לֹא יַעֲשֶׂנוּ שְׁנַיִם; שְׁנַיִם, לֹא יַעֲשֶׂנוּ אֶחָד. וְלֹא יִפְתַּח מִן הַחֲלוֹנוֹת שֶׁהָיוּ בּוֹ, וְלֹא יוֹסִיף עָלֵיהֶן, אֲלֹא מִדַּעַת שְׁנִיהֶם.

יג. הַמִּשְׁכִּיר עָלֶיהָ סֵתָם, חֵיב לְהַעֲמִיד לוֹ עָלֶיהָ. אָמַר לוֹ עָלֶיהָ זֶה שֶׁעַל גְּבֵי בֵּית זֶה אֲנִי מִשְׁכִּיר לָךְ, הָרִי שֶׁעַבְד הַבֵּית לְעָלֶיהָ. לְפִיכָף אִם נִפְתַּחְתָּהּ הָעָלֶיהָ בְּאַרְבָּעָה טַפָּחִים אוֹ יֵתֶר, חֵיב

המשפיר לתקן ; ואם לא תקן הרי השוכר יורד ודר בבית עם בעל הבית, עד שיתקן.

יד. היו שתי עליות זו על גבי זו, ונפחתה העליונה דר בתחתונה. נפחתה התחתונה הרי זה ספק אם ידור בעליונה, או בבית ; לפיכך לא ידור. ואם דר, אין מוציאין אותו משם.

טו. מעשה באחד שאמר לחברו, דלית זו שעל גבי הפרסק הזה אני משפיר לך, ונעקר אילן הפרסק ממקומו. ובא מעשה לפני חכמים ואמרו לו, חייב אתה להעמיד הפרסק כל זמן שהדלית קיימת. וכן כל פיוצא בזה.

הלכות שכירות פרק ו

א. המשפיר בית לחברו בבירה גדולה משתמש בזיזיה וכותליה עד ארבע אמות, ובתרפץ שלחצר, וברחבה שאחורי הבתים ; ומקום שנהגו להשתמש בעבי הכותלים, משתמש בעבי הכותלים. ובכל אלו הדברים, הולכין אחר מנהג המדינה והשמות הידועין להם, בדרך שאמרנו בענין מקח וממכר. והמשפיר חצרו סתם, לא השפיר הרפת שבה.

ב. המשפיר בית לחברו חייב להעמיד לו דלתות, ולפתח לו החלונות שנתקלקלו, ולחזק את התקרה, ולסמך את הקורה שנשברה, ולעשות נגר ומנעול, וכל פיוצא באלו מדברים שהן מעשה אמן והם עיקר גדול בישיבת הבתים והחצרות.

ג. השוכר חייב לעשות מעקה ומזוזה, ולתקן מקום המזוזה משלו. וכן אם רצה לעשות סלם, או מרזב, או להטיח גגו הרי זה עושה משל עצמו.

ד. המשפיר עליה לחברו, ונפחתה בארבעה או יתר חייב לתקן התקרה והמעזבה שעליה, שהמעזבה חזוק התקרה היא.

ה. הזבל שבחצר, הרי הוא שלשוכר ; לפיכך הוא מטפל בו להוציאו. ואם יש שם מנהג, הולכין אחר המנהג. במה דברים אמורים, בשקיו הבהמות שעשו הזבל שלשוכר ; אבל אם הבהמה שלאחרים, הזבל שלבעל החצר, שחצרו שלאדם קונה לו שלא מדעתו, אף על פי שהיא שכורה ביד אחרים.

ו. המשפיר בית או חצר או מרחץ או חנות או שאר המקומות, עד זמן קצוב הרי זה כופהו לצאת בסוף זמנו, ואינו ממתין לו אפלו שעה אחת. שכר לו בית סתם ללינה, אין פחות מיום אחד ; לשביתה, אין פחות משני ימים ; לנשואין, אין פחות משלושים יום.

ז. המשפיר בית לחברו סתם אינו יכול להוציאו, עד שיודיעו שלושים יום מקדם, כדי לבקש מקום, ולא יהיה משלך בדרך ; ולסוף השלושים, יצא.

ח. במה דברים אמורים, בימות החמה ; אבל בימות הגשמים, אינו יכול להוציאו מן החג ועד הפסח. קבע לו שלושים יום לפני החג אם נשאר מן השלושים אפלו יום אחד לאחר החג, אינו יכול להוציאו עד מוצאי הפסח ; והוא, שיודיעו שלושים יום מקדם. במה דברים אמורים, בעירות ; אבל בכרכים אחד

יְמוֹת הַחֶמֶה וְאַחַד יְמוֹת הַגְּשָׁמִים, צָרִיךְ לְהוֹדִיעַו שְׁנַיִם עָשָׂר
חֹדֶשׁ מִקֵּדָם. וְכֵן בְּחֻנוֹת בֵּין בְּכָרִים בֵּין בְּעִירוֹת, צָרִיךְ לְהוֹדִיעַו
שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ מִקֵּדָם.

ז. כָּשֶׁם שֶׁהַמְשָׁכִיר חַיֵּב לְהוֹדִיעַו כֶּךָ הַשּׁוֹכֵר חַיֵּב לְהוֹדִיעַו
מִקֵּדָם שְׁלוֹשִׁים יוֹם בְּעִירוֹת, אוֹ מִקֵּדָם שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּכָרִים,
כְּדִי שְׂיִבְקֶשׁ שָׂכָן, וְלֹא יִשְׁאַר בֵּיתוֹ פָּנוּי. וְאִם לֹא הוֹדִיעַו אֵינוֹ
יָכוֹל לְצֵאת, אֲלֹא יִתֵּן הַשָּׂכֵר.

י. אִף עַל פִּי שְׂאִין הַמְשָׁכִיר יָכוֹל לְהוֹצִיאוֹ, וְלֹא הַשּׁוֹכֵר יָכוֹל
לְצֵאת, עַד שְׂיִוְדִיעַו מִקֵּדָם אִם הוֹקְרוּ הַבָּתִּים יֵשׁ לַמְשָׁכִיר
לְהוֹסִיף עָלָיו, וְלֹאמֹר לְשׁוֹכֵר, אוֹ שָׂכֹר בְּשׁוּוֹה עַד שְׂתִמָּצָא, אוֹ
תִצָּא. וְכֵן אִם הוֹזְלוּ הַבָּתִּים יֵשׁ לְשׁוֹכֵר לְפָחַת מִן הַשָּׂכֵר, וְלֹאמֹר
לַמְשָׁכִיר, אוֹ שָׂכֹר לִי כִשְׁעַר שְׁלַעַתָּה, אוֹ הָרִי בֵּיתְךָ לְפָנֶיךָ.

יא. נָפַל בֵּית הַמְשָׁכִיר שֶׁהָיָה דֶּרֶךְ בּוֹ הָרִי זֶה יֵשׁ לוֹ לְהוֹצִיא
הַשּׁוֹכֵר מִבֵּיתוֹ, וְאֹמֵר לוֹ, אֵינוֹ בֹּדִין שְׂתִהְיֶה אִתָּה יוֹשֵׁב בְּבֵיתִי
עַד שְׂתִמָּצָא מָקוֹם, וְאֲנִי מִשְׁלָךְ בְּדֶרֶךְ: שְׂאִין אִתָּה בַּעַל זְכוּת
בְּבֵית זֶה, יוֹתֵר מִמֶּנִּי.

יב. נָתַן הַבֵּית לִבְנוֹ לְשֹׂא בּוֹ אִשָּׁה אִם הָיָה יוֹדֵעַ שְׂכָנוֹ נַעֲשֶׂה
חֶתֶן בְּזִמָּן פְּלוּנִי, וְהָיָה אֲפָשָׁר לוֹ לְהוֹדִיעַו מִקֵּדָם וְלֹא הוֹדִיעַו
אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאוֹ. וְאִם עֲכָשׁוּ נִזְדַּמְּנָה לוֹ אִשָּׁה, וְהָרִי הוּא
נוֹשְׂאָה מִיַּד הָרִי זֶה יֵשׁ לוֹ לְהוֹצִיאוֹ: שְׂאִינוֹ בֹּדִין שְׂיִהְיֶה זֶה
יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ, וְכֵן בַּעַל הַבֵּית מַחְזִיר לְשָׂכֵר בֵּית שְׂיַעֲשֶׂה בּוֹ חֶפֶה.

יג. מָכַר אֶת הַבֵּית, אוֹ נָתַנוֹ, אוֹ הוֹרִישׁוּ אֵין הַשְּׁנִי יָכוֹל לְהוֹצִיאוֹ,
עַד שְׂיִוְדִיעַו מִקֵּדָם שְׁלוֹשִׁים יוֹם אוֹ מִקֵּדָם שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ:
שֶׁהָרִי הַשּׁוֹכֵר אֹמֵר לוֹ, אֵין כּוֹחַךְ יִתֵּר מִכּוֹחַ זֶה שְׂזָכִיתָ בְּבֵית
זֶה מִחֻמָּתוֹ.